

Λεϊα Χατζοπούλου - Καραβία

ΤΑ ΥΛΙΚΑ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΕΩΣ

Στο τέλος δεχτήκα την κατεδαφίση. Τι νοήμα έχει ένα σπίτι που πια δεν κατοικείται κι ήτανε μια φορά κι έναν καιρό λιμανι κι ορμητήριο, σκηπη για μας και πανδοχείο για τους φίλους κι ήτανε μια φορά γεμάτο τρυφερά σημάδια — σταμένες που ανασυρες απ τον βυθό της θαλάσσης για μένα, κυκλαμίνια που σουκοφα από αιχμηρές πλαγιές, καρφίτσωμένα σ αγαπώ τριγύρω, ζωγραφίστα με παιδικά πολυχρώμα κραγιόνια. Συμφωνήσα μαζί σου. Δεν έχει νοήμα ένα σπίτι αδειανό, θέλω να πω ακόμα κι αν κάποιος έχει μείνει μέσα (γιατί εγώ δε μετακομίσα), αδειό απ ο,τι στεγάζε πολυτιμό. Και σίγουρα θ αντεξώ τον πρώτο χτύπο των κατεδαφιστών, μόλις αρχίσουν να σάλευουν τα δοκαριά θα ξεμακρυνώ, υποσχομαι, δε θα διατρεξώ κινδύνο, μπορείς να είσαι ησυχός, όπου είσαι.

Όμως τα υλικά της κατεδαφίσης ετούτης δεν πουλιούνται. Σε τι τιμή να πουληθούν; Ας πουμε τα κουφώματα. Ταθελές κιτρινα, κοκκίνα εγώ. Ανακατώσαμε τα χρώματα γελώντας, κι ήταν ακόμα ψυχρά, Μαρτίης, αρχές Απρίλη, κατι τέτοιο, τα δαχτυλά μου παγώναν καθώς εδάφα, κι ύστερα ερχόσουν και γινόταν καλοκαιρι. Σε τι τιμή να πουληθούν αυτά τα σκονισμένα πορτοκαλία κουφώματα; Δε μ ενδιαφέρει η λογική. Όχι, δε θα τ αποθηκεψώ. Δε σχεδιάζω μελλοντική ανοικοδόμησή. Θα τα κρεμάσω σ ένα δέντρο. Θ ανοίγω τα παντζούρια το πρωί. Θα στησω τη φθαρμένη γούρνα δίπλα τους. Ήδη μαζεύω τα καρφία που καποτε στολίζανε τους τοίχους μας, κι έπειτα τους λαβώσανε, και τώρα δρискονται μπηγμένα στο κορμί μου. Συμφωνοί, δεχομαι την κατεδαφίση. Όμως θα διαφυλαξώ εγώ τα υλικά της.

ΟΤΑΝ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ ΠΗΡΕ ΦΩΤΙΑ

Όταν το σπίτι μας πήρε φωτιά, η πρώτη σκέψη μου δεν ήταν πως να σωθώ, αλλά πως να το σώσω. Χτύπουσα τις φλόγες μανιασμένη, έπεφτα πάνω τους για να τις σβήσω σκεπαζόντας τις, δεν ενιωθα φόβο, δεν ενιωθα καν πονο, κι όχι γιατί μου είχε σκοτίσει ο νους, παρά γιατί κυριαρχούσε στην ψυχή μου ο Μεγάλος Πονός, ο Τρόμος ο Μεγίστος, να μη χάθει ο,τι είχα πλαστεί μερα με τη μερα, αναστα την αναστα, ο,τι ωραίο δημιουργήσα ποτε μου, έργο ζωής. Αυτό δε λεγεται παρακρούση. Το έργο των ανθρώπων είναι ιστορικά σημαντικότερο απ τους ιδιους, απ τις ψήλες μεχρι τις χαμηλότερες μορφές δημιουργίας, απο το χτιστή πυραμίδων ως τον Ελ Γκρεκο. Παλεψα σα θεριο. Τέλος νικηθήκα. Δε μπορέσα ν αποτρεψώ τον όλεθρο, για να μην πω οτι ίσως τον επεσπυσα με τις κινήσεις πανικού μου. Με τραθήξαν μισοκαρδουνιασμένη μες απο την πυρηχτη σταχτη εκείνου που ήταν σπιτικό μας, και ποτε ξανα. Οι πυροσβέστες, ύστερα οι νοσοκομοί — πως να τους εξήγησω; Είχατε χρεος να προφυλαξέτε τον εαυτό σας, μου λένε συνεχώς. Λιγη μικροψυχία και λιγη συνέση δεν είναι δα ντροπή. Επρέπε ν απομακρυνθείτε μόλις διακρίνατε την πρώτη γλώσσα πυρός, δουλειά δική μας όλα τ άλλα. Κοιτάζουμε λυπητέρα τη σάρκα μου, μετρουνε, αν εμεινε δερμα λιγότερο απο τόσο τοις εκατό της ολικής επιφανείας δεν έχω ελπίδες, δε με ρωτούν αν θέλω να ζήσω, απλώς μετρουνε, φροντίζουν το αντικείμενο σώμα μου, τηλεφωνούν εσπευσμένως στην Τραπεζα Δερμάτος, στην Τραπεζα αιμάτος, έχουν καθηκον, εστω κι αν δε συνειργήσα, εστω κι αν τούτη τη στιγμή δε συνεργώ, μόνο κοιτάζω με τα καψαλισμένα ματιά μου, ακουώ με ο,τι απομεινε απ τ αυτιά μου, κι απορώ γιατί μοχθούν. Μια Τραπεζα μοναχα θα μπορούσε να με ντυσει με δερμα και καταφασή

ζωής. Γνωρίζω απ' έξω τον αριθμό τηλεφώνου, μα τώρα πια δεν απαντά. Τι νοήματα έχουν οι λοιπές διαδικασίες; Δε συνεργώ. Υπάρχω τυχαία και προσωρινά. Ήταν εκ θεμελιών η καταστροφή. Τελεσιδική. Σ' ερείπια κείται η Τραπεζα της Αγάπης.

Βίκυ Σταυρού

ΨΥΧΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΡΑΧΕΣ

Απο την κορυφή του Σαν Λουκάς εβλεπα ολοκληρή την πολιτεία να ναρκισσεύεται στα ποδια μου σαν μέσα απο διχτυ. Η ομιχλή δεν είχε ακόμη τεντωθεί καλά. Η υγρασία, που μου φλερταρε υπούλα τα κοκκαλα μ' εκανε ν' αφήφαιω το κρυσ. Καθотαν διπλα μου, στο πετρινο πεζουλι. Μολις που εβλεπα τη φιγουρα του. Φανταζομουν ομως την εκφραση του, τη χλωμαδα του, τα υγρα του ματια, τα χειλη του που στρεμιαν οταν μιλουσε. «Σαν απλωνω τα χερια μου μες στην ομιχλή — μου ειπε — αισθανομαι να πιανω το απιαστο που με βασανιζει. Μου ματωνει τις ρογες των δαχτυλων, η αφη του με ποναει, με ειρωνευεται στο ξεγλιστρημα. Αισθανομαι να με κυκλωνει, να ειναι παντου και πουθενα, με μαγνητιζει, γινεται σειρηνα στ' αυτια μου κι εγω Οδυσσεας. Ορθωνω τους μυς, μενω σ' επιφυλακή, το νιωθω οταν ερχεται, το περμιενω, τρεινω μεσα στην πιο παραξενη αισθηση αναμονης. Μα δεν το πιανω. Δεν το κανω δικο μου.

Νιωθω μετεωρος, σαν να μην ειμαι πουθενα, σαν να ειμαι παντου. Βυθίζομαι στο ασυνειδητο, χανω το συνειδητο· εκφραζομαι με τη δικη μου λογική, που οι άλλοι δε νιωθουν. Προσπαθω ν' απλουστευσω τις λεξεις, μπλεκουμαι, τυλιγομαι σαν σε διχτυ αραχνης, κανω σαν παιδι, που προσπαθει να μαθει να μιλαει. Συμφωνα με τους ορους ζωής που δεχονται οι ανθρωποι, ειμαι πεθαμενος, μα νιωθω να ζω. Οι άλλοι μου αρνουνται τη ζωή και ζω για τον εαυτο μου. Ωρες-ωρες το προσωπο μου γινεται μασκα τρομου, μεσα σε μια θανατηφορα αγωνία αναζητησης.

Το Θ ε λ ω!... Μην με ρωτησεις ποιο, δεν ξερω. Είναι μονο αυτο που μου λειπει. Ο τελικος σκοπος, που γυρω του θα ενωσω τις δυναμεις του νοου μου.

Καβουρια φωλιαζουν στο στηθος μου, στο στομαχι, με σφιγγουν με τις δαγκουνες τους, με πονανε. Πνιγομαι, δεν ανασαινω. Μια καρδια τελειως τρελή, καλπαζει να με εγκαταλειψει. Ξερη σπηλια, φωλια για ποντικους το στομα μου. Η φυγή μου σαδιστικά μου φωναζει: Το Θ ε λ ω!...

Η σαρκα μου με καλει κι εγω της θγαζω ειρωνικά τη γλώσσα. Διαλυω τις δονησεις της με τον δονητη της αναζητησης. Κι υστερα χτυπιεμαι μεσα στο απυθμενο κραμα της δονησης, θυμα ο ιδιος του εαυτου μου, δονουμενο μοριο αθελα μου.

Και τα καβουρια με σφιγγουν δυνατοτερα στο στηθος, με τωση συνεση, που να μην εττανω στην απολλυτρωση. Αν μπορούσα να κλειψω του ηλιου τη φωτια και να στεγνώσω τα αδικοχημενα αιματα! Αν μπορούσα να ρουφηξω το πιο καθαριο μπλε του ωρανου για να το φυνω καταμουτρα στη λογική μου κοινωνία! Που ξερεις ισως θελωσει αμαθής, οπως ειναι στο καθαριο κι αλλαξει δρομο! Αν μπορούσα ν' αγαπηθω με τις λιμνες, τις θαλασσες, να στραγγισω την ανασα της γης, οταν η βροχή την ανακουφίζει μετα το Καλοκαιρι, να χωρεσω στα ματια μου ομορφιες παλιες, τωρινες κι αυριανες. Ισως το χουφτωνα. Ισως γαληνεα. Ισως ομως. Με νιωθεις; Ισως. Ειπε και μουσφιξε τόσο δυνατα τα χερια, που με πονεσαν.

Εγινωσα τον ιδρωτα καυτο στις παλαμες του και η αφη του με αναστατωσε. Καρφια οι λεξεις του, μου χτυπουσαν δαιμονισμενα τ' αυτια. Αδιαπεραστή ομι-